

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2018 roku nr (...), (...) -RED-UD - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił Z. M. umorzenia należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego wraz z 5% opłatą na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 109.014,47 zł. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca wniosek o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego uzasadnił trudną sytuacją materialną i zdrowotną. Z. M. poinformował, że od czasu likwidacji zakładu pracy w 2012 roku jest bezrobotny i nie ma prawa do zasiłku, pomimo intensywnego poszukiwania pracy. Prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z żoną J. M. oraz małoletnim synem. Żona pozostaje w zatrudnieniu i pobiera wynagrodzenie za pracę w zadeklarowanej kwocie 3.046 zł netto miesięcznie. Odwołujący się ma ustanowioną notarialnie rozdzielność majątkową z żoną od momentu zawarcia małżeństwa. Zakład wskazał, że wnioskodawca zobowiązany jest także do spłaty zaległości alimentacyjnych na rzecz wierzycieli, Nowego Funduszu Alimentacyjnego oraz z tytułu wypłaconej zaliczki alimentacyjnej, a egzekucja na rzecz ZUS jest długotrwale bezskuteczna. Komornik Sądowy wszczął egzekucję należności alimentacyjnych z nieruchomości i 23 czerwca 2017 roku zostało sprzedane w drodze licytacji komorniczej własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego położonego w Ł. za kwotę 177.600 zł. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia 8 marca 2018 roku postanowił przysądzić ww. prawo na rzecz nabywcy. Zakład nie ma informacji o planie podziału ww. kwoty.

Powyższe okoliczności zdaniem organu potwierdzają, że nie wnioskodawca jest w stanie jednorazowo spłacić swoich zobowiązań, jednakże nie przesądzają one o trwałym braku możliwości dobrowolnej spłaty lub odzyskania ich w trybie egzekucji sądowej w przyszłości. Zakład zwrócił również uwagę, że wnioskodawca sygnalizował problemy zdrowotne poparte przedstawionymi zaświadczeniami lekarskimi. Należy jednak podkreślić, że decyzja o umorzeniu byłaby zasadna, gdyby sytuacja zdrowotna trwale pozbawiała odwołującego się możliwości uzyskiwania jakiegokolwiek dochodu. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Wnioskodawca nie posiada orzeczenia o niezdolności do pracy lub niepełnosprawności uniemożliwiającej zarobkowanie. Jako osoba zarejestrowana w urzędzie pracy zgłasza gotowość do podjęcia zatrudnienia. Ponadto wynika z danych przedstawionych przez wnioskodawcę, że w przyszłym roku uzyska prawo do emerytury, z której będzie mógł podjąć spłatę zadłużenia alimentacyjnego. Zatem część tego dochodu powinien przeznaczyć na spłatę należności alimentacyjnych. Umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego w tej sytuacji byłoby działaniem przedwczesnym, nieuzasadnionym ekonomicznie, sprzecznym z zasadami dochodzenia tych należności, a nadto skutkowałoby pokrzywdzeniem innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych

/decyzja z dnia 24 kwietnia 2018 roku k. 59 -63 ZUS/

Odwołanie od ww. decyzji złożył w dniu 11 czerwca 2018 roku Z. M. zarzucając jej błędną ocenę zebranego materiału dowodowego, niewłaściwą interpretację stwierdzonych faktów oraz wadliwe wyciągnięcie wniosków nie wynikających ze stanu faktycznego jego sytuacji życiowej.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że utrzymujemy się wyłącznie z niewysokich dochodów żony, które wystarczają jedynie na bardzo skromną egzystencję poniżej minimum socjalnego. Sytuacja powyższa nie ulegnie żadnej poprawie z chwilą osiągnięcia przez wnioskodawcę wieku emerytalnego (tj. z dniem 18 kwietnia 2019 roku), ponieważ zgodnie z wyliczeniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na 31 grudnia 2015 roku, emerytura wyniesie 246,60 złotych miesięcznie brutto. Powyższa kwota zostanie przeznaczona na pokrycie ciągle rosnących kosztów utrzymania siedmioletniego obecnie syna J. i ewentualnie na opłacenie zaniechanego obecnie, z powodu braku środków, leczenia i rehabilitacji kręgosłupa. Nie ma również żadnych perspektyw na odczuwalny wzrost dochodów jego żony, ponieważ pracuje ona w (...) Urzędzie Wojewódzkim, w którym podwyżki wynagrodzeń nie rekompensują wzrostu kosztów utrzymania, choćby z tytułu inflacji. Również jego sytuacja zdrowotna, udokumentowana posiadanymi zaświadczeniami lekarskimi, nie ulegnie poprawie, gdyż schorzenia kręgosłupa, na które cierpi są niewyleczalne i stan jego zdrowia może się jedynie z roku na rok pogarszać, zwłaszcza w sytuacji braku

odpowiednich środków na intensywną rehabilitację, znacznie wykraczającą ponad poziom leczenia zapewniony przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Nadto stan zdrowia oraz wiek uniemożliwiają podjęcie jakiegokolwiek zatrudnienia.

Mając powyższe na uwadze odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji z dnia 24 kwietnia 2018 roku oraz umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 109.014,47 złotych.

/odwołanie z dnia 11 czerwca 2018 roku k. 3 - 4v/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 29 czerwca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie z dnia 29 czerwca 2018 roku k. 6 -7v/

Na rozprawie w dniu 10 października 2018 roku - poprzedzającej wydanie wyroku - wnioskodawca poparł odwołanie oraz oświadczył, że jest chory, może jedynie pracować fizycznie, leczy się na depresję, nie jest w stanie spłacić zaległości oraz, że to on wychowywał dzieci bo była żona wyjechała do Anglii.

/stanowisko strony e- protokół z dnia 10 października 2018 roku - 00:00:56 - 00:15:16 - płyta - k. 22/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny :

Zaległości Z. M. wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego wynoszą ogółem 109.014,47 zł.

/okoliczność bezsporna, a nadto decyzja z dnia 24 kwietnia 2018 roku k. 59 -63 ZUS/

Przedmiotowe zaległości powstały na skutek nie płacenia alimentów na córkę M. - ur. w dniu (...), A. - ur. w dniu (...), K. oraz syna M. - ur. w dniu (...).

/kserokopia potwierdzona za zgodność wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi XII Wydział Cywilny i Rodzinny z dnia 30 czerwca 2003 roku wydany w sprawie XII C 312/00, kserokopia potwierdzona za zgodność wyroku Sądu Rejonowego w Łodzi XIII Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 23 listopada 1999 roku wydany w sprawie XIII RC 1035/99/

Wnioskodawca Z. M., urodzony (...). Do 2012 roku pracował w firmie (...). Od dnia 29 października 2012 roku jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Od tego czasu nie podjął żadnego zatrudnienia.

/wniosek o umorzenie zadłużenia z dnia 29 stycznia 2018 roku k. 1 -4 akt ZUS, decyzja z dnia 29 października 2012 roku k. 13 akt ZUS/

Wnioskodawca ma problemy zdrowotne. Z. M. znajduje się pod kontrolą

Poradni O.- rehabilitacyjnej z powodu dolegliwości bólowych odcinka piersiowego i I-s kręgosłupa okresowo upośledzających sprawność fizyczną chorego. U wnioskodawcy rozpoznano: wielopoziomowa dyskopatia z zmianami zwyrodnieniowo- przeciążeniowymi w odcinku piersiowym i I/s kręgosłupa z kręgozmykiem na poziomie L4/ L5 oraz klinicznymi objawami rwy kulszowej prawostronnej z przewlekłymi zespołami korzeniobólowymi trudno poddającymi się leczeniu W trakcie leczenia korzystał i nadal korzysta systematycznie z zabiegów fizjoterapii (fizykoterapia, kinezyterapia) oraz z leczenia farmakologicznego. Mimo stosowanych metod leczenia zachowawczego nie uzyskano zadowalającej poprawy stanu miejscowego i ogólnego. Pacjent nadal wymaga opieki ortopedyczno-rehabilitacyjnej, oszczędzającego trybu życia, unikania wysiłków fizycznych oraz stosowania nakreślonego programu ćwiczeń

/zaświadczenie lekarskie z dnia 20 lipca 2016 roku k. 20 akt ZUS/

Nadto od 7 stycznia 2013 roku odwołujący się pozostaje pod opieką psychiatry z uwagi na zaburzenia depresyjne nawracające.

/zaświadczenie lekarskie z dnia 1 sierpnia 2016 roku k. 21 akt ZUS/

Wnioskodawca prowadzi wspólne gospodarstwo domowe żoną oraz siedmioletnim synem. Małżonkowie pozostają w rozdzielnosci majątkowej od dnia 15 lipca 2008 roku, przedmiotową umowę podpisali przed zawarciem małżeństwa. Żona wnioskodawcy pozostaje w zatrudnieniu i pobiera wynagrodzenie za pracę w kwocie 3.046 zł netto miesięcznie. Stałe wydatki rodziny z tytułu miesięcznych opłat eksploatacyjnych wynoszą 588 zł, koszty leczenia 150 zł miesięcznie, czynsz - 1.380 zł miesięcznie, natomiast inne nieokreślone wydatki wynoszą 410 zł miesięcznie.

/oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym oraz sytuacji materialnej z dnia 22 marca 2018 roku k. 41 -47 akt ZUS, umowa majątkowa małżeńska z dnia 15 lipca 2008 roku k. 53 - 54 akt ZUS/

Z. M. nie posiadam żadnych ruchomości, nieruchomości.

/oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym oraz sytuacji materialnej z dnia 22 marca 2018 roku k. 41 -47 akt ZUS/

Odwołujący się nie korzysta z pomocy opieki społecznej .

/pismo MOPS z dnia 16 marca 2018 roku k. 37 akt ZUS/

Wnioskodawca nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej, nie ma zaległości wobec Urzędu Skarbowego.

/pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. w Ł. z dnia 13 marca 2018 roku k. 33 akt ZUS/

Z. M. posiada zaległość na rzecz wierzycieli, (...) i zaliczki alimentacyjnej w łącznej kwocie ok. 300.000 zł z odsetkami.

/notatka służbowa z dnia 26 lutego 2018 roku k. 31 akt ZUS/

Od dnia 18 kwietnia 2019 roku wnioskodawca nabędzie prawo do świadczenia emerytalnego. Według stanu na dzień 31 grudnia 2015 roku hipoteczna emerytura obliczona na podstawie wartości kwot zewidencjonowanych wyniesie w wariantcie I - 246,60 zł zaś w wariantcie II - 339,08 zł.

/pismo ZUS k. 5 -5v/

Tak ustalony stan faktyczny nie był sporny pomiędzy stronami. Szczegółowych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 63 ust. 1 - 3 ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1952 ze zm.) z dniem wejścia w życie tej ustawy fundusz alimentacyjny przeszedł w stan likwidacji, zaś aktywa i pasywa funduszu stały się aktywami i pasywami Skarbu Państwa. Likwidatorem funduszu został Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie spraw o świadczenia z funduszu, do których prawo powstało przed dniem wejścia w życie ustawy.

Jak stanowi art. 68 ust. 1 powołanej wyżej ustawy w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć

termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

Ustawa nie wskazuje, nawet przykładowo sytuacji, w których umorzenie może nastąpić, dając tym samym możliwość indywidualnej oceny każdej konkretnej sprawy. Pewną wskazówką jest użycie przez ustawodawcę sformułowania „szczególnie uzasadniony przypadek”, co wskazuje, że umorzenie należności z tytułu wypłaconych świadczeń może mieć miejsce jedynie wyjątkowo, gdy sytuacja rodzinna i majątkowa osoby zobowiązanej jest na tyle trudna, że nie jest ona w stanie spłacić tych należności, a zwrot określonych kwot byłby trudny do sprostania, także dla przeciętnego obywatela.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, jako przypadki szczególnie uzasadnione, związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego, które umożliwiają poddane kontroli sądowej umorzenie należności zlikwidowanego funduszu alimentacyjnego, uznaje się niezależne od zobowiązanego alimentacyjnie, sytuacje losowe lub nadzwyczajne, które sprawiają, że nie jest on w stanie na bieżąco, ani w dającej się przewidzieć perspektywie, regulować obarczających go zaległości alimentacyjnych, bez uszczerbku dla jego zdrowia oraz naruszenia innych istotnych dóbr najbliższych członków jego rodziny /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r. sygn. I UK 119/10, opubl. LEX nr 686798/.

Do przyjęcia, że zachodzi "szczególnie uzasadniony przypadek" pozwalający na umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie wystarcza przy tym ustalenie, że zobowiązany aktualnie nie posiada środków utrzymania, ale konieczna jest także ocena, że przy uwzględnieniu jego wieku, stanu rodzinnego, kwalifikacji zawodowych oraz rokowań zdrowotnych nie będzie on w stanie - również w przyszłości - spłacać tych należności, bez narażania siebie i swojej rodziny na pozbawienie możliwości zaspakajania podstawowych potrzeb życiowych /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2007 r. sygn. III AUa 336/06, opubl. LEX nr 446757, Biul.SAKa (...)/.

Przepis art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 114) na pierwszym miejscu, jako podstawę do umorzenia należności wskazuje sytuację zdrowotną zobowiązanego. Na pewno nie każda choroba, nawet ciężka, może być podstawą zastosowania ulg wynikających z tego przepisu. Jednak choroba psychiczna, która pozbawia zobowiązanego wglądu w jego stan psychiczny, istniejąca od wielu lat i niepoddająca się leczeniu, jest taką okolicznością o wyjątkowym charakterze (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 grudnia 2015 r sygn. akt III AUa 1098/15).

Zatem nawet trudna sytuacja materialna lub zdrowotna osoby ubiegającej się o umorzenie należności alimentacyjnych nie może być samoistną podstawą do wydania decyzji uwzględniającej wnioszek, gdyż nie chodzi tutaj o przypadki "uzasadnione", ale "szczególnie uzasadnione", a więc takie, które mają charakter wyjątkowy, losowy, nietypowy. Są to więc sytuacje nadzwyczajne, powstałe w wyniku zdarzenia niezależnego od zobowiązanego, w następstwie którego jego sytuacja uległa takiemu pogorszeniu, że nie jest on w stanie na bieżąco spłacać swoich należności, a nadto nie ma perspektywy poprawy i zmiany tej sytuacji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 grudnia 2015 roku, sygn. akt AUa 472/15).

Przesłanki do umorzenia należności na rzecz funduszu nie wyczerpuje fakt, że zadłużenie jest większe niż możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji. Nawet brak stałych dochodów i związana z tym trudna sytuacja materialna, nie jest jeszcze okolicznością kwalifikującą do umorzenia zadłużenia alimentacyjnego, gdyż uruchomienie wypłat z funduszu następowało właśnie wówczas, gdy dłużnik nie posiadał majątku ani dochodów podlegających egzekucji. Decyzja o umorzeniu zaległości nie może także działać zachęcająco w stosunku do osób zobowiązanych do alimentacji, do korzystania z instytucji umorzenia zaległości wobec likwidowanego funduszu w miejsce osobistych starań o zaspokojenie obowiązku alimentacyjnego przez wiele lat (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie III AUa 1285/13).

Brak stałych dochodów i związana z tym trudna sytuacja materialna jest niewątpliwie okolicznością dotyczącą wszystkich dłużników alimentacyjnych, gdyż uruchomienie funduszu alimentacyjnego następuje tylko wówczas, gdy

dłużnik nie ma majątku ani dochodów podlegających egzekucji. Ale ta okoliczność nie może premiować umorzeniem należności, nie można bowiem z wyjątku, o jakim mowa w art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, czynić zasady.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie można z góry założyć, że sytuacja finansowa wnioskodawcy w przyszłości nie ulegnie zmianie. Jak słusznie zauważył organ rentowy w 2019 roku wnioskodawca nabędzie uprawnienia do świadczenia emerytalnego. Wprawdzie nie będzie ono wysokie, ale pewne i jego uzyskanie w przyszłości umożliwi uregulowanie zaległych zobowiązań alimentacyjnych. To, że wnioskodawca ma na utrzymaniu małoletniego syna czy potrzebę kontynuowania leczenia nie zmienia faktu, że powstałe zaległości winien uregulować. Nie może być uprzywilejowania jednego dziecka kosztem innych. Wnioskodawca pomija okoliczność, że konieczność spłaty jego zadłużenia w funduszu alimentacyjnym jest konsekwencją wieloletniego niewywiązywania się przez niego z obowiązku alimentacyjnego względem swoich dzieci. Z przepisu art. 133 § 1 k.r.o. wynika zaś, że rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Obowiązek alimentacyjny mieści się w katalogu obowiązków troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka nałożonych na rodziców w art. 96 § 1 k.r.o. Trudna sytuacja materialna i życiowa rodziców nie zwalnia ich od obowiązku świadczenia na potrzeby dzieci. Rodzice obowiązani są dzielić się z dziećmi nawet bardzo szczupłymi dochodami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2000 r., I CKN 1538/99, LEX nr 51629). Zauważyć należy dotychczasowe potrzeby małoletniego jak i leczenia wnioskodawcy są pokrywane z dochodów małżonki Z. M.. Co istotne stałe wydatki rodziny z tytułu miesięcznych opłat eksploatacyjnych wynoszą 588 zł, koszty leczenia 150 zł miesięcznie, czynsz - 1.380 zł miesięcznie, natomiast inne nieokreślone wydatki wynoszą 410 zł miesięcznie. Zatem zamykają się zatem w kwocie około 2500 zł miesięcznie. Oznacza to, że w budżecie domowym pozostają wolne środki, które można przeznaczyć na potrzeby małoletniego czy też na leczenie wnioskodawcy.

Dodatkowo nie można pominąć okoliczności, że wnioskodawca jest osobą bezrobotną od 2012 roku, co świadczy, że pomimo istniejących schorzeń jest w stanie takie zatrudnienie podjąć. To czy aktywnie takiego zatrudnienia poszukiwał nie jest wiadomym, ponieważ okoliczność ta w żaden sposób nie została wykazana. Nie można natomiast automatycznie - jedynie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy - przyjąć, że z uwagi na wiek takiego zatrudnienia nie miał możliwości podjąć. Można było poszukiwać zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, pracy dorywczej bądź niekoniecznie zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Trudno zatem założyć, że odwołujący się przez 6 lat aktywnego poszukiwania zatrudnienia nie odniósł żadnego pozytywnego efektu. Zdaniem Sądu w obecnej sytuacji na rynku pracy, gdy są duże braki kadrowe znalezienie zatrudnienia na stanowisku pracownika fizycznego nie powinno być trudne.

Co zaś się tyczy sytuacji zdrowotnej, to niewątpliwie wnioskodawca ma rozpoznane schorzenia ortopedyczne oraz psychiatryczne. Jednak nie można założyć, że obecnie stan zdrowia jest ciężki, ponieważ przedłożone zaświadczenia dotyczące rozpoznanych schorzeń zostały wystawione 2016 roku. Zatem nie można przyjąć, że stan zdrowia wnioskodawcy nadal się utrzymuje na wskazanym poziomie, w sytuacji gdy brak w tym zakresie aktualnych wyników badań czy też dokumentacji potwierdzającej prowadzenie procesu leczenia. Ponadto wnioskodawca nie przedstawił żadnego dowodu w postaci chociażby orzeczenia o niezdolności do pracy czy niepełnoprawności, które wskazywałyby, że rozpoznane schorzenia mają charakter stały bez możliwości poprawy stanu zdrowia. Nie wykluczone, że wnioskodawca w ogóle w tym zakresie nie przejawiał żadnej inicjatywy, a jeśli była to nie ma na to dowodów. W tej sytuacji brak podstaw do podzielenia twierdzeń wnioskodawcy, że rozpoznane schorzenia nadal się utrzymuje i mają charakter stały, co mogłoby stanowić podstawę do umorzenia należności jako zaistnienie bezpowrotnej perspektywy poprawy sytuacji finansowej i braku rokowań co do, chociażby częściowej spłaty należności na rzecz funduszu.

Oznacza to, że istnieje zdolności do pracy na otwartym rynku pracy, co nie pozwala na uwzględnienie wniosku o umorzenie zaległości. Zastosowanie umorzenia jest uzasadnione bowiem wyłącznie do sytuacji, gdy spłata zaległości z uwagi na losową, nadzwyczajną sytuację zdrowotną, rodzinną wnioskodawcy jest trwale wyłączona. Natomiast

jak wykazało niniejsze postępowanie w przypadku wnioskodawcy w chwili obecnej brak okoliczności pozwalających uznać, że droga na odzyskanie zdolności chociażby częściowej została zamknięta.

W świetle tak poczynionych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, który w rozumieniu przepisu art. 68 ust. 1 ustawy uzasadniałby odwołującemu się umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Tym samym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił i orzekł jak w sentencji wyroku.

E.W.